
● První kapitola

Froggy Welsh IV. se mi pokouší dostat pod triko.

Tohle je třetí pondělí, co po škole přišel k nám do bytu. Každý týden se dostaneme o kousek dál a dneska, dvacátého třetího září v 15:17, mi jeho prsty přejely centimetr po centimetru přes břicho až k podprsence.

„Virginie?“

Nevím, jestli Froggy vyslovil moje jméno jako předeheru k nějaké otázce, nebo jestli ho říká ve víru vášně. I když si hrozně přeju, aby to byl ten druhý případ, hádám, že to první bude pravděpodobnější. Vždyť je nám teprv patnáct.

„Co?“ zeptám se.

„Mohl bych...?“ Froggy si párkrát promne nos. V jednom kuse si za něj tahá. Řekla bych, že vždycky, když je nervózní. „Nevadilo by ti, kdybych...?“

„Já... ehm,“ odpovím mu na to. „Teda jako... nó... ne.“

Není to zrovna smyslný dialog, s jakým se vytrasíte při představě, že se poprvé dostáváte na druhou metu. Jenže Froggy a já nejsme zrovna šampióni v komunikaci. Zvláště od chvíle, kdy jeden druhému strčíme jazyk do pusy.

Nejspíš to bude tím, že on není můj kluk a já jeho holka, vlastně nejsme ani *přátelé*, když už o tom mluvím. Do začátku devítky jsme se s Froggy jenom míjeli na chodbách ve škole, sem tam jsme na sebe zamávali, někdy jsme si řekli ahoj a občas jsme neudělali vůbec nic. A dá se říct, že to tak je pořád, až na to líbání. Ne, že bych zrovna o tohle stála, ale je mi jasný, že nic jiného z těch našich schůzek asi nebude.

Navíc Froggy Welsh IV. není bůhvíjaký terno. Tak zaprvé, už to jeho jméno. Není to přezdívka pro Franka nebo Fre-

derika, dokonce ani ne pro nějakou *žábu*. Nepřestávám žasnout nad tím, že se jeho pra-pra-prarodiče rozhodli pojmenovat svého syna Froggy, ale z čeho mi už docela zůstává rozum stát, je to, že se tři následující generace rozhodly udělat to samý.

Froggy je středně vysoký a hubený. Blond vlasy má rozčuchaný jako vrabčí hnízdo. Jeho rozplácnutý nos mi připomíná čenich jehněte, hlavně tím, jak ho má Froggy pořád růžový, nejspíš od toho, jak se za něj věčně tahá. A vždycky, když mu jeho pubertální hlas přeskočí, připomíná to kuřečí krákorání. Stačí dát dohromady jeho jméno a rysy a vyjde vám z toho hotová farma.

Ale je tady.

A má předpoklady k tomu, aby se naučil slušně líbat.

Možná je to všechno kvůli tomu trombónu.

Právě to je totiž důvod, proč se spolu od začátku školního roku vídáme. Froggy má v pondělí odpoledne lekce hraní na trombón s jedním studentem v Juilliardu. To je prestižní hudebka na západní straně Manhattanu, asi patnáct bloků od našeho bytu. Brewster, naše malá soukromá škola, je na východní straně, a proto spolu každý pondělí jezdíme městským autobusem.

První pondělí školního roku si ke mně Froggy přisedl. Kecali jsme celou cestu přes park, vyprávěli si zážitky z letních prázdnin a nadávali na Mademoiselle Kieferovou, naši ďábelskou učitelku francouzštiny. Když jsme vystoupili na Broadwayi, Froggy prohlásil, že musí nějak zabít tu hodinu, než mu začne hudebka, a tak jsem mu navrhla, že můžem zajít k nám do bytu a poflakovat se tam.

Znělo to nevinně, ale musím se přiznat, že jsem s Froggy měla postranní úmysly. Prostě už mě unavovalo být jedinou puberťačkou v Americe – jestli ne na celém světě – co ještě nikdy nezkusila francouzáka. A zničehonic se zjeví Froggy, docela ucházející exemplář mužského pohlaví, který se potřebuje na hodinu nějak zabavit. Jediný

problém byl vymyslet, jak z čistě platonického kamaráda, který s člověkem jen tak tráví odpoledne a kouká na telku, udělat muže zmámeného chtičem natolik, že mě připraví o status nepolíbené panny.

Příležitost se naskytla, když jsme vlezli do výtahu v našem domě. Když jsem zmáčkla knoflík PH, což je zkratka našeho střešního bytu, Froggy v žertu řekl: „Tak ty bydlíš v *Penthousu*?“

Díky ti, *Penthousi*! Lidi často mívají scestné představy o našem rodinném obydlí kvůli iniciálám tohoto košilátého magazínu s obrázky nahých koček s prsama velikosti basketbalového míče a kůží naolejovanou víc než pizza z Pizza Hut. Ale PH ve skutečnosti znamená nejvyšší poschodí budovy, nic víc nic méně.

Stydlivě jsem na Froggyho mrkla. „Víš, co se říká o holčákách, co bydlí v *Penthousu*?“

Bylo odpoledne na začátku září a ve výtahu bylo obzvlášť dusno. Froggy se zakřenil, zatímco si utíral pot z čela, a já ucítila dole v žaludku, v tom místě směrem dolů od pupku, zvláštní zachvění.

Jakmile jsme vešli do bytu, nalila jsem nám oběma velkou sklenici dietní pepsí a odebrali jsme se ke mně do pokoje. Potom už to moc dlouho netrvalo – přesně čtrnáct minut – a začali jsme se mazlit.

Došlo k tomu takhle:

prohodila jsem, že mi z těch bublinek mrznou rovnátka, protože jsem v hromadě časopisů četla, že by ženy měly vždycky zaměřit partnerovu pozornost na svá ústa, jako třeba tím, že budou olizovat lízátko nebo si přejedou rty rtěnkou.

Froggy to spolkl i s navijákem a zašel až tak daleko, že natáhl ruku a dotkl se drátků v mojí puse.

Když jsme jednou měli tváře tak blízko u sebe, nezbylo nám prostě nic jiného než se zahihňat, přitulit nosy k sobě a políbit se.

Nejdřív to bylo příjemný. Takový okusování, ale jemný

a ne moc uslintaný. Líbilo se mi, jak Froggy zblízka voní, tak příjemně, pižmově a klukovsky.

Jenže potom jsem znervózněla. *Je poznat, že jsem nezkušená? Co mám dělat s jazykem, když už ho mám v jeho puse? Neocucávám ho moc? Mám nechat oči otevřené? To je strašně divný! Nebo je mám zavřít? Možná. Ale co když bude mít ON oči otevřené a já je budu mít zavřené a udělám nějaký švihlý obličej a on to uvidí a začne se smát tak hrozně, až mi ukousne jazyk?*

Snažila jsem si vybavit nějaký tipy pro mazlení, co jsem četla, ale vzpomněla jsem si jen na jeden kvíz v časopise pro náctiletý, kde se líbací dovednosti hodnotily na stupnici od jedné do deseti, a došla jsem k závěru, že já bych nejspíš dostala tak dva body, možná dva a půl.

Líbili jsme se s Froggy ještě pár minut, dokud se nekoukl na hodiny a nevystřelil na chodbu pro pouzdro na trombón.

A to nás přivádí k dnešku, dvě pondělí poté, kdy se znovu rozvalujeme na podlaze u mě v pokoji. Froggy strávil posledních pár minut šmátráním v okolí mých lopatek. Nemám to srdce mu sdělit, že se tahleta podprsenka rozepíná vpředu.

Předvádím svou nejlepší imitaci milenky ve víru vášně. Ztěžklá víčka, lehké pozvednutí oblouku rtů – úplně jako ženy ve filmech, které se pokaždé zdají být na pokraji orgasmu. Ale abych řekla pravdu, ve skutečnosti mám záchvat hrůzy. Děším se, že se Froggy pokusí sundat mi triko. Dokud jeho ruce tápou *uvnitř*, fajn, ale za žádnou cenu mu nedovolím, aby viděl moje paže a břicho. Netuším, proč se „držadýlkům *lásky*“ říká zrovna takhle, ale mám pocit, že by z těch mých Froggy nebyl zrovna dvakrát unešený.

Navíc se zas a znova ujišťuju, že jsem dveře pokoje opravdu zamkla. Moji workoholičtí rodiče málokdy opouštějí kancelář před sedmou a večer si obvykle zajdou do restaurace nebo něco snědí cestou, ale nechtěla bych, aby se

dnešek stal oním památným dnem, kdy dorazí domů dřív a načapou své nejmladší dítě, jak si to rozdává s klukem pojmenovaným po obožživelníkovi.

A taky se snažím přijít na to, proč se filmové hvězdy s přimhouřenými víčky a lehkým úsměvem na rtech nikdy nezmíní o odřený kůži. V pokoji je sice růžový plyšový koberec, ale stejně mě chlupy dřou do zad, kdykoliv se mi triko vyhrne. Držím ho oběma rukama za lem a jistím ho dole. To zabraňuje odhalení jakýchkoli ochablých částí mého těla.

„Ty nechceš...?“ Froggy posunkem ukáže na moje prsa a přitom mu přeskočí hlas.

„Ne, o to nejde.“ Ukážu na hodiny na prádelníku. „Jenom že, víš, už bys měl jít do hudebky.“

Froggy se pokusí uhladit si vlasy, jenže ty mu stejně dál visí rozčuchaně do čela. Mám sto chutí projet mu prsty skrz to jeho vrabčí hnízdo, ale je mi jasný, že bych to neměla dělat. Kdepak, žádný přítelkyňování, zvláště ne teď, když je náš muchlovací dýchánek u konce.

Vyprovodím Froggyho ke dveřím v předsíni, kde si vezme batoh a pouzdro s trombónem. V duchu si poznamenám, že příště musím být opatrnější a navrhnout Froggymu, ať si schová věci u mě pro případ, že máma, táta, nebo dokonce můj starší brácha provede přepadovku. Pokud ovšem nějaký příště bude. Tím si nemůžu být nikdy jistá.

Froggy stojí ve dveřích, mne si nos a šoupe nohou ze strany na stranu, jako by se snažil provrtat patou skrz podlahu.

„Tak dík,“ řekne. „Uvidíme se ve škole.“

„Jo.“ Chabě se usměju a dolní ret se mi zadrhne o rovnátka.

„Jo,“ zamumlá Froggy.

Sbíráám odvahu, abych mu navrhla, že si někdy spolu můžeme sednout na obědě, ale pak z toho vycouvám, řeknu závěrečný *jo* a zavřu dveře.